

Likovna kritika

U carstvu čula i boje

Postavka Snakewall Simonide Rajčević u galeriji „Zvono”

Savremena umetnička produkcija projektovana kroz galerijsku praksu danas je veoma razučena, a da bi se nove pojave na recentnoj sceni jasno uočile, izdvojile i pratile, neophodni su velika profesionalna posvećenost, određeni afinitet, prepoznatljiv programski koncept i strategija same galerije. U tom kontekstu, Galerija „Zvono” je danas jedna od uspešnih primera na našoj kulturnoj sceni.

Naime, svojim programima u znaku afirmisanja mladih autora zauzela je upadljivu poziciju aktivnog profilisanja nove umetničke scene u 21. veku. U grupi mladih autora koje ova galerija promovira je i Simonida Rajčević (1974); uspešna poslovna saradnja na relaciji umetnik – galerija u slučaju Rajčević – „Zvono” očita je u slikarkinim (beogradskim) samostalnim izložbama koje su tokom protekle decenije realizovane u ovom nevelikom galerijskom prostoru u Višnjićevoj ulici. Čineći jedan upadljiv pomak ka umrežavanju u složeni internacionalni sistem komunikacije ideja, ličnosti, događaja i novca, „Zvono” je, takođe, proteklih godina u grupi odabranih autora predstavilo i rad Simonide Rajčević na sajmovima umetnosti u Beču, Kelnu, Moskvi.

Umetnički koncept Simonide Rajčević fundiran je u poetici nove slike i njenim neoekspresionističkim tokovima. Vera u slikarski čin i sam proces crtanja i slikanja potvrđena je u novom radu Snakewall, monumentalnoj zidnoj instalaciji specijalno projektovanoj prema gabaritima „Zvona”. Ovaj crtež-slika na platnu, kao nepregledan friz prati i pokriva zid galerije od poda ka plafonu i svojom vizuelnom i energetskom tenzijom gotovo da fizički osvaja prostor i sugerira njegovu ambijentalnost. U lavirintskom toku scene pratimo fragmentisane segmente kompozicije u kojima crtačko tkivo figuracije presecaju crno-beli ekspresivni zapisi grafita. Crtežom su skicirani pasaži ljudske telesnosti pritisnuti požudama, strahom od pragreha, kazne i alijenacije.

U drugom delu ovog zmijolikog toka barokizirana raskoš pikturnih vrednosti crvene boje prerasta u žestoki dijalog različitih memorijskih kodova. Očito, slikarka svoju uporišnu tačku ovoga puta nalazi u dijalogu kardinalnih primera iz istorije umetnosti i savremenog umetničkog diskursa. Narativni tok se odvija između skica za veliku istorijsku kompoziciju starog majstora mikelanđelovsko-rubensovsko-elgrekovskog uzora i konvulzivnih svojstava hiperkonzumne civilizacije 21. veka. Uz citiranje erotskih kadrova iz poznatih filmova, ovo osluškivanje različitih vremena razvija se do tačke visokog dramskog naboja.

U različitim citatnim tačkama poznatih ikonografskih obrazaca subjektivnog i istorijskog sećanja slikarka, zapravo, prati tok unutrašnjeg vremena i/ili ritma. Stvarajući sopstveni umetnički Vavilon u radu Snakewall (Zmijski zid), Simonida Rajčević fokusira večne teme – osluškuje različite kodove vremena, arhetipove Erosa i Tanatosa kao i njihovo trošenje i zaborav, a to jesu fenomeni koje svaka generacija kodira na svoj jezik-vreme. I sam naziv postavke Snakewall sadrži višeznačne konotacije kojima su mitska hronologija i odnos Bog–Čovek i sakralno–svetovno transferisani u domen imperativa vremena sada i ovde i njegovih pobrkanih značenja i brzina. O transponovanju odabranih motiva u impresivne vizuelne celine pisala je za ovu postavku Danijela Purešević. U raskošni slikarski talenat Simonide Rajčević uverićete se odlaskom na izložbu.